

Kalma ja tuoni

Pekka Ervastian esitelmä 17.3.1918

Kun me katselemme elämää ja ihmisten suhdetta kuolemaan, voisimme sanoa, että ihminen yrittää olla oma opettajansa kuolemassa. Hän saa oppia elämältä. Jokainen tahtoo käsittää elämää mieluisasti. Me soisimme, että elämä antaisi meille onnen, että se olisi sellainen kuin me kuvittelemme.

Me huomaamme, että ihminen arkailee. Kuolema on hänelle vieras asia. Hän ei tiedä millainen se on. Hän on luonnostaan sitä ajattelematta. Tämä tapahtuu hivin yleisesti. Hän ei syvenny siihen, mitä kuolema hänelle olisi. Hän ei syvenny mielellään tähän. Se on hyvin yleistä.

Kuolema itse asiassa on persoonallinen asia. Se paljastaa ihmiselle koko hänen menneen elämänsä. Kuolema näyttää hänelle, mitä elämä on. Me saamme elämältä oppia, mitä elämä on. Tämän me tiedämme, mutta taistelemme sitä vastaan, sillä elämä ei ole sitä, joksi sitä kuvittelemme.

Kun tutkimme kuolemaa okkultiselta kannalta, sen omalta kannalta, kun tutkimme sitä uusien aistien valossa, kun menemme itse kuolleitten valtakuntaan, niin silloin me huomaamme, että kuolema on meille suuri opettaja. Sillä elämässä me voimme työntää opetuksen pois, mutta kuolema on sellainen kokemus, että me emme saata lykätä sitä luotamme. Meidät asetetaan totuuden eteen.

Kuoleman jälkeen seuraa toinen tila. Ensimmäinen on tila, jota on ollut tapana kutsua kalmaksi. Seuraava on tuonela. Siihen täytyy ihmisen joutua. Kalma on vain välitila. Tähän olotilaan vaikuttaa ihmisen viimeinen ajatus. Me näemme, että useimmille tämä jää suljetuksi kirjaksi, sillä he heräävät vasta tuonelassa. Mutta useat heräävät jo tässä kalman valtakunnassa. Tämä tapahtuu niille, jotka kuolevat enneaikaisesti. Ja tässä vaikuttaa viimeinen mielentila. Jos ihminen esimerkiksi on kuollut

hukhumalla, hän luulee hukkuvansa uudelleen, ennen kuin hänelle opetetaan, kuinka asian laita oikein on. Itsemurhaaja luulee pääsevänsä vaivastaan, kun riistää itseltään hengen, mutta hän erehtyy. Hän jää elämään yhtä elävänä. Hän näkee silloin erehdyksensä: miksi ei olisi pitänyt ottaa omaa henkeään. Hänellä on vaikea olla siellä, jossa ei voi näyttäytyä vapaasti. Hän tahtois sanoa jotakin eri henkilöille, mutta he eivät näe häntä. Hän ei saa sanotuksi asiaansa. Hän on harmissaan siitä, kun esimerkiksi hänen äitinsä ei näe eikä huomaa häntä, vaikka hän istuu nojatuoliin äitinsä päälle. Jokainen ihminen, joka kuolee jokin vaikea asia omallatunnollansa, ei saa rauhaa kuoleman jälkeen. Ihminen jää kalmaan ainoastaan viimeisen ajatuksensa nojalla. Ja hän koettaa saada sitä sovitetuksi. Hän koettaa kertoa ihmisille, minne on esimerkiksi jonkin tavaran piilottanut tai minkä rikoksen hän on tehnyt. Mutta hän ei voi sitä tehdä eikä hän saa rauhaa. – Paljon on tuskaa siellä! – On siis pidettävä mielessä, että ihmisen viimeinen mielentila vaikuttaa tähän kuolemanjälkeiseen tilaan. Ihminen voi esimerkiksi suuresti kärsiä siitä, että hänen ruumiinsa ei ole kätkeyty siunattuun maahan. Hän ei saa sentähden rauhaa. Tuollaiset mielikuvat voivat ihmistä vaivata. Mutta tämä kalman valtakunta, joka on mielenkiintoinen tila, on ohimenevä episodi. Sentähden ei siihen tavallisesti niin paljon huomiota kiinnitetä. Vanhat kansat arvelivat, että se on jatkoa fyysiselle elämälle, mutta että se oli mukavaa elämää. Egyptiläiset koettivat balsamoimalla ruumiita pitää eetteriruumista kauemmin hengissä. Silloin sielu pysyi eetteriruumiissa. Siitä johtui se, että he tahtoivat pidentää kalman tilaa, joka on lähinnä fyysisistä elämää.

Kun ihminen herää tuonelassa, tekee hän sangen merkillisen kokemuksen. Hän huomaa, että nyt on tosi kysymyksessä. Ei mitään anneta perään, ei mitään mukavuutta. Sanotaan, että ihmisen täytyy nousta tuomarin istuimen eteen. Parsilaisen käsityksen mukaan joutuu ihminen silloin tuomioistuminen eteen, joka tuomitsee hänet astumaan sillan poikki. Jos hänen syntinsä

painavat liian paljon, silta murtuu ja sielu menee helvettiin. Mutta jos ihminen pääsee yli, joutuu hän kiirastuleen. Jos hän on hyvin puhdas, niin hän pääsee taivaaseen.

Egyptiläisten käsityksen mukaan ihminen joutuu suureen saliin, jossa Osiris on tuomarina ja 42 muuta. Sielu vastaa kysymyksiin ja sydän punnitaan. Viimeisenä päivänä pahat ja hyvät erotetaan.

Asian laita on todella niin, että kun ihminen joutuu tuonelaan, niin silloin hän ensin tekee sen huomion, että hän joutuu kuin tuomiolle. Hänelle näytetään elämän laki. Joku olento, joka saattaa ottaa eri muodon, voi tulla esiin. Hänen eteensä tulee esimerkiksi Kristus, tai joku muu. Se, joka eteen tulee, on sellainen, joka on antanut lait, jotka yhä hyväksytään. Hammurabi ja Mooses voi tulla esiin. Hän näyttää, mikä on elämän laki, mitkä ovat käskyt. Sielu lukee niitä. Sielulle näytetään, että tuolloin rikoit tuon ja tuon käskyn. Sielu ihmettelee ja katsellee lakia ja näkee, missä on rikkonut. Hän huomaa tehneensä väärin ja lausuu itse tuomionsa. Hän ei voi puolustaa itseään; tuomio on jyrkkä ja kylmä. Kun hän on tuominnut, niin hän huomaa, että nyt hänen on sovitettava tekonsa. Tämän jälkeen hän asettuu tuonelaan; hän tulee normaalimaailmaan.

Hän ottaa nyt oppia elämältä ja hän itse kasvattaa itseänsä elämän opetuksilla. Se on välttämätöntä. Voimme verrata sitä itsekasvatukseen täällä maan päällä. Ajatelkaamme teosofia, joka kasvattaa itseänsä ja mietiskelee, ja ottaa sen vakavalta kannalta. Nyt tiedämme, että kun hän mietiskelee, niin hänellä on jotakin hyvää mielessä, jota kohti hän tahtoo pyrkiä. Kun hän alkaa, niin hän huomaa, että ennen kuin hän voi aiheeseensa esteettä syventyä, täytyy hänen täydellisesti puhdistua. Hänen täytyy puhdistaa mielensä niin, ettei saa tulla mitään häiritseviä ajatuksia. Tulisi luopua kaikesta häiritsevistä, jotta voisi aiheeseensa oikein uppoutua. Hän keskittää ajatuksiaan. Sitten hän vähitellen osaa ajatella täydellistä ihmistä. — Tähän

verrattavissa on kuolema. Se tapahtuu todellisuudessa myös kuolemassa.

Kun hän on käynyt tuomion läpi, hän astuu kuoleman jälkeiseen elämään. – Ensimmäisessä osassa hän tuomitsee pois pahan. Hän näkee, missä on erehtynyt ja kasvaa siitä pahasta pois. Kun hän astuu tuonelaan, alkaa hän mietiskellä sitä, että hän tahtoo puhdistaa itsensä. Hän elää tämän elämän uudestaan. Hän näkee taakse päin ja elää uudestaan. Hän kohdistaa huomionsa heikkouksiinsa. Tämä ei ole mietiskelyä. Ei, se on todellista elämää, muta samalla hän kokee paljon. Kun hän nyt tällä tavalla kulkee elämänsä lävitse, niin tulee esille kohta, jossa hän loukkasi toista. Ei hän sitä silloin huomannut, mutta nyt hän myös näkee, mitä se vaikutti, ja hän tuntee itsessään nyt ne tunteet, mitkä se herätti. Hän saa nyt sen johdosta kärsiä. Loukatun tunteet raatelevat häntä itseään. Nyt hän itse huomaa, että pitää olla varovainen. Hänen pitää nyt vastata sanoistaan. – Älkäämme puhuko mitään pahassa mielessä.

Ihminen ei siellä tuonelassa istu yksin, vaan se maailma on täynnä väkeä. Siellä on paljon elämää. Siellä ihminen oppii ja viisastuu ja siirtyy yhä eteenpäin. Hän muistaa esimerkiksi, että hän on auttanut ihmistä, että hän on tehnyt hyvää. Nyt hän näkee, mitä toinen tunsu. Ehkä hän kirosi. Nyt hän näkee sen ja oppii. Hän on joskus laiminlyönyt tehdä hyvää. Nyt hän näkee, kuinka se vaikutti. Hän ehkä huomaa, että se ei ollutkaan niin vaarallista, sillä toinen ei ollut avun tarpeessa. Hän huomaa, että vaikka hän joskus on luullut tekevänsä väärin, niin hän onkin tehnyt aivan oikein. Hän on ollut sokea, sillä hän tietää niin vähän.

Tämä tila on kärsimyksen ja vaivan tila. Mistä se johtuu? Hän on tottunut käyttämään fyysistä ruumista. Nyt hänen täytyy olla syömättä ja juomatta. Nyt silloin kärsimys on siinä, ettei hänellä ole välikappaletta, jonka avulla hän himojaan tyydyttäisi. Jos elämämme aikana olimme nauttineet hyvästä ruoasta, niin olemme nyt ilman ruumista, ilman nautinnon välikappaletta. Koska himot eivät asu ruumiissa, niin hän ei voi himoansa

tyydyttää; koska ne ovat astraaliruumiissa, niin ne häntä vaivaavat ja hän huomaa, että hänen ei olisi pitänyt antautua niiden valtaan; hänen olisi pitänyt hillitä itseään. Hän oppii läksyn, että ihmisen täytyy luopua liioista vaatimuksista ruoan ja juoman suhteen.

Kun ihminen näin on mennyt takaisin elämässä ja oppinut, niin hän on kuin uudestisyntynyt. Hän on luopunut itsekkyydestään. Ja nyt tämän jälkeen tulee uusi kokemus, nyt kun hän on puhdistunut. Nyt hän saa elää uudestaan sen hyvän ja kauniin, mitä on elämänsä aikana kokenut. Nyt hän siirtyy taivaaseen, joka on toinen puoli kuolemanjälkeisestä elämästä, ja se on erittäin ihmeellinen. Sitä pidetään varsinaisena kuolemanjälkeisenä tilana. Kun tutkijat tätä katselevat, niin he sanovat, että tämä taivastila on kaikista pisin. Jokainen ihminen astuu Herransa iloon. Jokaisella ihmisellä avautuu taivaaseen portti. Joka on ponnistanut ja pyrkinyt, hän pääsee Herransa iloon. Kun ihminen on kulkenut läpi vaivan tilan, hän nukkuu ja on väsynyt. Hän on luopunut pahasta; hän on väsynyt. Hän on taas niinkuin lapsi. Silloin hän vaipuu suloiseen uneen, jonka jälkeen hän herää taivaassa taivaalliseen elämään.

On taas niin kuin hän uudestaan eläisi tätä elämä. Hän on samoissa oloissa kuin ennenkin. Nyt ei ole ollenkaan epätäydellistä ja puutteellista; ei mitään sellaista. Ihminen elää uudestaan, mutta ilman epätäydellisyyttä. Mitä hän on kaunista ajatellut ja unelmoinut, se kaikki nyt toteutuu. Ja ne ihmiset, joita hän on rakastanut, tulevat hänen eteensä ilman epätäydellisyyttä ja puutteellisuutta. Hän ei ole voinut kuvitellakaan sellaista onnea, joka nyt tulee hänen osakseen. Ei ole mitään rumaa eikä ikävää. Ei tämä ole unelmaa; se on todellista, todellisempaa kuin se entinen elämä. Se on moraalinen onni ja autuus. Hän rakastaa ja ihailee. Ei mikään häntä estä. Hän saa olla oma itsensä; hänen kaikki toiveensa toteutuvat. Se on moraalinen kokemus. Kun näemme, että hän saa tällaista kokea, niin silloin myös ymmärrämme, kuinka hän nyt jaksaa uudestaan syntyä maan

päälle. Se elämä on niin suurta lepoa, että kun ihminen ei enää jaksaa nauttia, niin hän jaksaa uudestaan syntyä. Hänellä on nyt uskoa ja luottamusta niin paljon, että hän jaksaa tulla tänne maan päälle.

Jos olemme salatieteilijöitä, niin huomaamme erään huomattavan seikan, sen, että ihmisellä itsellään on elämän kirja. Hänellä on suuri kirja, johon hän kirjoittaa muistiin, mitä on oppinut. Tämä kirja on hänen omassa luonnossaan. Hän kirjoittaa siihen, mitä on oppinut. Tätä, johon hän on kirjoittanut, on kutsuttu syyruumiiksi, Se on muistikirja, johon ihminen kirjoittaa, mitä on oppinut. Sitten, kun hän syntyy, niin hänessä on tapahtunut suuri muutos; hän on luopunut vanhasta minästään. Ihmisen tehtävänä on luoda ruumis, joka olisi ikuinen. Se on oleva taivaallisen ihmisen kuva. Sen kuvan ympärille on luotava ruumis, joka ei kuole.

